

KAPITOLA 1

LILLIAN

Současnost

Někdy musíte zalhat. Někdy je to jediná možnost, jak ochránit ty, které milujete. Lillian si tu větu přeříkávala v hlavě a pohrávala si se snubním prstenem. Posledních osm měsíců si to připomínala každý den. Možná že dnes tomu konečně uvěří. *Jediná možnost,* opakovala si Lillian, a za každou lež, kterou řekla, pootočila zlatým kroužkem na prstu. Třikrát po sobě se v počítání ztratila, a tak si zasunula ruku pod stehno, aby už nemusela začínat znovu. Kdyby lhaní bylo těžší, možná by toho nechala. Ale lhát bylo jednoduché. Rozhodně jednodušší než říkat pravdu.

A žádné slzy, poručila si. Nabrečela se před úplně cizími lidmi už dost. Dnes byla odhodlaná světu ukázat své silné já, a ne ošklivou uplakanou tvář. Nikdo na to není zvědavý. Navíc pláč by jí rozmazal make-up nanesený po celém obličejí. Za posledních několik let ho na sobě tolik neměla a milá dívka jménem Jasmine jí přidávala další vrstvu.

Jasmine vytáhla velký růžový sprej a začala lakovat Lillian vlasy a skončila až ve chvíli, kdy na nich Lillian mohla mít nálepkou „nebezpečí požáru“. Popošla o krok zpátky, podívala se na konečný výsledek a pokrčila rameny, jako kdyby říkala: *Lejší už to nebude.* To nebylo zrovna povzbudivé.

Když maskérka odešla, Lillian tiše usedla a pozorovala své upravené nehty nalakované vínově červenou barvou a připadala si jako malá holka, co si zkouší máminy šaty. V dětství se chovala spíš jako kluk, dnes má dva syny a nikdy se nechtěla měnit, ale nemohla popřít, že ji teď lákalo předstírat, že je úplně jiný člověk. Pokud nemohla být tou starou Lillian a nemohla vystát tu novou, vymyslet si falešnou Lillian byla nejspíš ta nejlepší možnost.

Dům, stejně jako ona, byl přizpůsoben potřebám filmového štábu. Potom, co Lillian strávila celý týden uklízením, to konečně vzdala a najala si firmu, která zanechala dvoupatrovou koloniální budovu bez chybičky. Pochopitelně netrvalo ani pět minut a dva asistenti produkční se rozhodli, že je všechno špatně.

Do domu vpadli předními dveřmi hned po rozednění. Lillian byla příliš nervózní, aby se nasnídala, potichu pozorovala, jak jeden z vystresovaných asistentů, ten, který voněl po kávě a tabáku, běhal z jedné místnosti do druhé a sbíral všechny vystavené rodinné fotografie. Přestěhovali starožitná křesla z pracovny do obývacího pokoje a každé z nich dali na jednu stranu pianina Linden a fotografie strategicky rozmístili na horní desku nástroje.

Lillian si odfoukla z očí pramínek elektrizujících vlasů a studovala konečné uspořádání fotek. Rodinný portrét z hlavní chodby nahradil obraz s květinami, který visel nad pianinem, a fotografie Jerryho a kluků z Joshova nočního stolku se uvelebila naproti stříbrně zarámované fotce, kde Lillian drží za ruce dva malé chlapce s batohy.

Vypadala na tom obrázku cize. Jak to bylo dlouho? Tři, možná čtyři roky? Dlouhé hnědé vlasy jí lemovaly tvář a nepředstíraný úsměv rozjasňoval smaragdové oči. Její plet byla tenkrát krémová jako podmáslí a nos měla posetý skořicovými pihami. Kdyby Lillian tuhle ženu potkala na rodičovském sdružení, pozvala by ji k sobě domů spolu s dětmi a nabídla jí zmrzlinu. Vypadala šťastně.

O kousek dál byla fotografie z horní chodby. Pořídil ji Jerry před několika měsíci, když si uvědomil, že si neudělali žádnou společnou rodinnou fotku od doby, kdy... kdy se vrátila domů. Jerry vybíral finální verzi sám, protože Lillian nechtěla. Dopadlo to strašně. Kluci tam ve stejných kravatách působili neuvolněně a Jerry měl ruku kolem jejích ramen tak nepřirozeně, že to vypadalo, jako by se jí nechtěl dotknout. Teď to bude v televizi. Všichni uvidí ty dvě Lillian vedle sebe, před a po. Lillian „po“ si ostříhala dlouhé vlasy a ofinu z čela jí držela sponka. Usmívala se nuceně a oči už neměla smaragdové, ale vybledlé jako jadeit. Představovala si, jak jde k pianinu a každou z těch fotek shodí na zem. Stačilo by jednou máchnout paží a dostala by je všechny. Roztříštily by se o podlahu, zbyla by hromada skla a lesklého papíru. Kousla se do horního rtu, aby potlačila pobavený úšklebek. To pomýšlení ji uspokojovalo, ale to poslední, co teď chtěla, bylo připoutat k sobě ještě víc pozornosti.

Aby zabránila dalšímu fantazírování, Lillian se přestala upřeně dívat na rámečky plné šťastných úsměvů a soustředila se na prach na pianinu. Mahagonový povrch byl magnetem na nečistoty a vůně pomerančového oleje, kterým ho ošetřovala, se stále ještě vznášela ve vzduchu. Lillian to pianino milovala. Předtím, než se Josh narodil, donutila Jerryho, aby ho koupil. Vysmál se jí, protože ani jeden z nich nedokáže zahrát tón, ale ona na tom trvala. Pianino nebylo pro ně, bylo pro to malé, které v ní rostlo, pro Joshe a potom pro Daniela.

Lillian zakroutila hlavou. Není divu, že se ta mladá maminka na fotkách tak spontánně směje. Ještě nevěděla, že osud někdy vybere jinou cestu, než kterou byste chtěli jít. Zatracený osud.

Těžké vchodové dveře z dubového dřeva se náhle otevřely a Lillian leknutím nadskočila. Vysoká žena s elegantními rysy v hnědém kostýmku se nesla místností, jako by tam prožila celý život. Lillian ji fascinovaně pozorovala. Poznala

by tu tvář kdekoli: dlouhý úzký nos, vysoké lícni kosti a propadlé tváře, slámově blond vlasy jako helma a oči tak světle modré, že byly téměř bezbarvé. Ta tvář patřila neodmyslitelně Genevieve Randallové z pořadu *Událo se*. Lillian s Jerryem se na zpravodajský program dívali každý pátek večer a v legraci diskutovali o příbězích ze života, které slečna Randallová na obrazovce vyprávěla. Ve skutečnosti byla ještě štíhlejší.

Skvělé. Kamera opravdu přidává pět kilo. Lillian zatáhla břicho za pásek.

Štáb investigativní novináře zezadu prostrčil pod sakem a halenkou mikrofon a pak jej diskrétně připnul na klopu. Lillian byla ohromená, jak Genevieve Randallová dokáže ignorovat ruce, které jí šmátrají pod blůzou. Procházela balíkem kartiček s poznámkami, dokud neskončili. Potom si uhladila sako a načechrala bílou hedvábnou blůzku, která z něho vykukovala. Uchopila několik dalších papírů, urovnala je do úhledné hromádky a upřela nepřítomný pohled na Lillian.

Na chvíli to vypadalo, že se reportérka dívá skrz ni, nebo spíš do ní, jako by viděla všechna tajemství v Lillianině hlavě. Lillian měla chuť zakrýt si tělo, aby se před jejím pronikavým rentgenovým pohledem ochránila.

„Paní Lindenová,“ zavolala Genevieve Randallová z druhé strany pokoje a její hlas se rozléhal v chodbě dvoupatrového domu. „Je úžasné se s vámi setkat osobně. Děkuji, že jste s dnešním rozhovorem souhlasila.“ Její červené lodičky na vysokých jehlách hlasitě klapaly na dřevěné podlaze, když kráčela k druhému křeslu naproti Lillian.

Odkud mě Genevieve Randallová zná? Lillian se podivila. Potom si vzpomněla. Každý věděl, kdo je Lillian Lindenová, její tvář byla na televizních obrazovkách s přestávkami už dva a půl roku. Byla to skutečnost, která ji ještě stále překvapovala.

Genevieve Randallová se posadila do křesla, jako když padá peří, a hned zaujala reportérskou polohu: rovná záda, uvolněná ramena a zářící úsměv. „Je mi velkým potěšením,

že vás potkávám, paní Lindenová,“ natáhla k ní ruku s dlouhými hubenými prsty.

„Také mě těší,“ šeptla Lillian, nasadila nervózní úsměv, potřásla studenou rukou a doufala, že jemnou pokožku slečny Randallové neodřela svou mozolnatou dlaní.

„Byla jsem nadšená, když nám na tenhle projekt dal producent zelenou.“ Slečna Randallová položila ostýchavě ruce na stoh papírů v klíně. „Váš příběh jsem sledovala od samého začátku. Nemůžu se dočkat, až ho uslyším přímo od vás.“

„Děkuji, že jste přišla.“ Lillian si poposedla.

„Je mi potěšením. Začneme za pár minut. A prosím, zkuste být při rozhovoru uvolněná. Mluvte, jako kdybychom byly přítelkyně, které si povídají u kávy. Dobře?“

Pamatujete si na otázky, které jsem vám poslala? Mám v plánu u nich zůstat, nechystám žádné překvapení. Jediné, co od vás potřebuji, je, abyste byla v líčení co možná nejkonkrétnější a nejpřesnější. Myslíte, že to zvládnete?“ Při úsměvu ukázala zuby bělené tak často, že byly téměř průsvitné.

„Já... já se vynasnažím.“ Krůpěje potu na Lillianině čele ohrožovaly její dokonalý make-up.

„A jste srozuměna s tím, že se jedná o exkluzivní rozhovor? Po podepsání smlouvy nemůžete přijmout žádnou jinou nabídku.“

„Naprosto.“ Lillian se kousla zevnitř do tváře. Klauzule o exkluzivitě ve smlouvě byl jediný důvod, proč na rozhovor přistoupila. Ta krátká věta pro ni znamenala únik z mediálního cirkusu, který se stal součástí jejího života. Pokud tohle interview zvládne, bude konečně v bezpečí.

„Dobrá. Musela jsem s vámi ty právní věci probrat.“ Genevieve se letmo rozhlédla. „Kde je váš manžel, paní Lindenová? Jerry. Doufala jsem, že s ním budu moci mluvit, až skončíme.“

„Je nahoře, připravuje se.“ Lillian si málem začala okusovat nehet u palce, ale zarazila se, když si vzpomněla na lesklý lak.

„Říkala jsem mu, že nemusí sledovat celý rozhovor. Je to pro nás oba tak lepší.“

„To je v pořádku. Tady jde o vás. Chci, abyste se cítila co nejlépe. A co děti?“ Víčkem červeného robustního popisovače Sharpie si klepala na zuby, zatímco procházela poznámkami.

„Jsou u sousedů,“ Lillian přimhouřila oči. „Myslela jsem, že jsem se vyjádřila jasně, když jsem říkala, že nechci, aby u toho byly.“ Děti už zkusily hodně. Žádné další rozhovory. S Jerryem se tak dohodli už dávno.

Genevieve na okamžik zvedla hlavu. „Ne, ne, jen jsem doufala, že uděláme na závěr rodinný snímek. Nebojte se, Lillian, nebudu jim klást žádné otázky.“

„Dobře, možná jeden snímek.“ Pro Joshe a Daniela byly fotoaparáty v posledních letech běžnou záležitostí. Jednoho nenápadného kliknutí spouště by si nejspíš ani nevšimli.

„Já už jsem tady skoro připravená,“ vyhrkla Genevieve netrpělivě na muže se sluchátky. „Moje otázky, Ralphe.“

Mladý muž s popelavě blondatými vlasy a velkými brýlemi s černými obroučkami, který představěl všechny Lillianiny fotky, přiběhl k reportérce a sklopil zrak jako pes před svou dominantní fenou. Předala stážistovi pár pomačkaných počmáraných stránek a pak se vrátila ke svému balíku kartiček.

„Projděte ty poznámky se Stevem, než začneme,“ přikázala mu Genevieve Randallová. Mladý muž se pokorně odplížil. Lillian to dostatečně vystrašilo.

Po zkoušce zvuku se štábem pomohl Ralph Lillian s mikrofonem a pak zavolal Jasmine, aby udělala poslední úpravy vizáže obou žen, i když Lillian byla přesvědčená, že to bylo hlavně kvůli ní. Pak vše utichlo a jediná v pohybu byla Genevieve. Uhladila si už tak dokonalé vlasy a řekla: „Jdeme na to.“ Kamery se zapnuly.

„Pět, čtyři, tři, dva, jedna... rozhovor s Lillian Lindenovou.“